

LBRIS

We know
books

TOATE DREPTURILE REZERVATE

© EDITURA MIRON

LINDA HOWARD - THE WOMAN LEFT BEHIND

LINDA
HOWARD

DRAGOSTEA
ÎN VINGE OBSTACOLE

Traducere de Cornelia Cernetchi

EDITURA MIRON

PROLOG

Joan Kingsley, membră a Congresului umbla tăcută prin casa ei cufundată în beznă, fără să aprindă luminile, fiindcă de câteva zile prefera întunericul. Detesta soarele, fiindcă strălucete, oamenii pentru că rid, zilele pentru că trec. Durerea din inima și sufletul ei era prea copleșitoare, așa încît nu putea să facă mai mult decît să funcționeze ca un automat.

Detesta casa. Era mult prea mare pentru ea, dar chiar și așa, tot nu se putea decide să o părăsească. Ea și Dexter s-au îndrăgostit de casa aceasta imediat ce au văzut-o; au făcut mari eforturi financiare ca să o cumpere și de cum s-au mutat în ea, s-au simțit acasă. Aici și-au crescut fiul. Aici și-au văzut materializate visele de mărire și dorința de avere. Au muncit pe rupe pentru toate, desigur, iar roadele au prins contur.

Acum, însă, era goală, fără Dexter.

L-a iubit atît de mult. Îl mai iubea și acum. Moartea nu poate stinge dragostea, ci dimpotrivă o păstrează, numai că acum e doar durere, în loc de strălucire.

Ea a fost de vină pentru că el a murit – ea și Alex MacNamara. Atît de mult îl ura pe ticălos, încît ura s-a amplificat cu timpul. Și acum o ținea sub supraveghere, o urmărea, îi intercepta convorbirile și-i citea corespondența. În fine, așa credea el, că îi interceptează toate comunicările, dar cu puțin noroc, tot ce nu știa îi făcea mult rău. Exact de asta se ocupa ea acum.

MacNamara își imagina că a pus-o cu botul pe labe. O forțase să demisioneze din postul care-i conferea putere, soțul ei era mort, iar cohorta ei din cadrul echipei Operative plecase din țară.

Pentru moment era mulțumită că l-a lăsat să creadă asta. Devan Hubbert era mai isteț decît oricare din experții în computere ai lui MacNamara, extrem de isteț. Date fiind momentul și instrumentele, nu exista nici un firewall pe care să nu-l poată străpunge, nici un sistem pe care să nu-l poată sparge, nici o soluție pe care să nu o născocească, în caz că o cereau circumstanțele. Era suficient de flexibil, încît să poată trece rapid la vechile tehnologii. A reluat legătura cu ea la o săptămînă după plecarea din țară.

Nici ea nu a știut de ce; nu mai avea nici o putere, mulțumită lui MacNamara. Nu mai avea de vînzare nici o informație, sau influență. Devan rămăsese acolo pentru bani, la fel ca ea. Este al naibii de scump să te menții într-un post de putere în D.C., dar, dacă vrei să faci bani grei, aici trebuie să stai. Dexter a fost foarte mulțumit, sincer, de tot ce au reușit să obțină, ba chiar a susținut-o deplin în intențiile ei să le vîndă rușilor informații neînsemnate, din care a profitat la maxim. Cu suficienți bani și putere în spatele ei, ar fi putut merge pînă la capăt, adică la Casa Albă. Ce ironie amară că tocmai Dexter și-a pierdut viața în această schemă, nu ea. El a făcut ce a tot făcut de-a lungul timpului: a susținut-o.

Nu știa din ce motiv, dar Devan a păstrat legătura cu ea. El avea o idee mai clară despre cum să se răzbune pe MacNamara. Poate că întrezărea posibilitatea de a obține mai mulți bani, deși ea nu-și dădea seama cum; pentru moment putea ascunde implicarea ei cu rușii, însă nici uciderea lui MacNamara nu ar anula-o.

Nu-i mai păsa. Oricum, în prezent banii nu mai contau. Tot ce-și dorea era să-l facă pe MacNamara să plătească pentru moartea lui Dexter, iar dacă i-ar putea răpune și prețioasele echipe Operative, cu atît mai bine.

Într-un fel sau altul, el trebuia să moară.

Capitolul 1

– Ați fost cu toții redistribuiți, le spuse sec Axel MacNamara.

În biroul lui MacNamara se înghesuiseră zece reprezentanți ai diferitelor departamente. Încăperea era surprinzător de mică și întunecoasă, pentru un șef al organizației. Jina Modell nu a avut norocul să intre printre primii doi, care au ocupat scaunele pentru vizitatori, așa că ea și încă șapte persoane au rămas în picioare, în acel spațiu insuficient.

Prima ei reacție la anunțul făcut de MacNamara a fost una de eliberare; niciunul din cei prezenți nu știa pentru ce au fost convocați, iar ea se aștepta să fie concediată – se pregătise pentru ce era mai rău, adică o concediere, fiindcă știa că bugetele se tot reduc, chiar și cele alocate proiectelor obscure, finanțate de bani care sînt îngropați adînc și aproape invizibili.

Evident că nu doar ea gîndea așa, ci mai mulți colegi, fiindcă se auzi în cameră un murmur colectiv, urmat de răsufări ușurate.

Totuși privea încruntată. Da, e bine să ai o slujbă, mai ales una deosebită, ca aceasta. Lucra la Comunicații și chiar îi plăcea. Îi plăcea salariul, o mulțimea factorul „sînge rece”, iar asta era cu adevărat ceva special pentru D.C. – în plus mai era și satisfacția indirectă că le trage șuturi în fund teroriștilor prin acțiunile echipei Operative. Pe toate le făcea fără să iasă din camera de Comunicații perfect climatizată. Îi plăcea confortul oferit de incintele climatizate. Redistribuirea putea să nu fie un lucru tocmai bun.

– Redistribuiți unde? întrebă ea, după ce s-a lăsat liniștea, deși toți aveau aceeași întrebare în minte.

MacNamara nu se obosi să o privească.

– Echipele, continuă el, după ce luă o foaie de hîrtie, de pe care citi ceva, apoi se strîmbă, de parcă nu i-ar fi plăcut ce vede scris, cu toate că în calitatea lui de șef al agenției, era practic evident că el a redactat-o. Donnely, tu pleci în echipa lui Kodak. Ervin, tu ești cu Omul de Zăpadă. Modell, la Asul. Apoi continuă să citească lista, informîndu-i pe rînd la ce echipă au fost repartizați, deși nici unul din cei prezenți nu știa ce naiba urma să facă acolo.

„Asul” era numele de cod al lui Levi Butcher. Îi știa numele, dar nu-l cunoscuse personal pe nici unul din agenții secreți. Asul avea reputația unuia care acceptă cele mai dificile misiuni, iar acum ce naiba trebuia să mai facă?

Jina se autoeducase să gîndească înainte de a deschide gura, fiindcă slujba ei îi cerea asta. Nimeni nu trebuia să știe ce face ea în realitate, sau unde anume lucrează. Luă o scurtă pauză de gîndire – trebuia să pună cîteva întrebări și absolut nimeni de acolo nu îndrăznea să întrebe, fiindcă evident, erau cu toții intimidati de reputația proastă a lui MacNamara.

Ridică mîna, iar MacNamara o observă și se opri din citit, ridică privirea, apoi urlă spre ea:

– Ce-i?

– Ce vom face în acele echipe? veni întrebarea ei. Îi observă surprinderea, cînd a realizat că tot ea a vorbit și acum, nu un alt coleg. Era obișnuită cu astfel de reacții la vocea ei; și ce dacă? Situația actuală era interesantă pentru toți, însă ea, pentru că lucra la Comunicații, nu avea deloc pregătire fizică, așa cum aveau cei din echipa de Operațiuni, lucru care putea să fie chiar dezastruos pentru ceilalți.

– O să ajung mai repede și la partea asta, dacă nu mă mai întrerupi, răcni MacNamara.

– Te-am întrerupt doar o dată, comentă ea. Poate i se părea, însă ceilalți colegi parcă băteau în retragere, lăsînd-o pradă atacurilor lui MacNamara. Exact, nu era doar o părere, ci realitatea.

– De două ori pînă acum.

Avea dreptate. Se strădui să-și țină gura, pînă ce-l văzu că reia lectura. După ce a transmis fiecăruia din ei noua însărcinare – deși nimeni nu știa ce îi așteaptă – MacNamara s-a rezemat comod pe spătar și le-a zis:

– Voi zece ați obținut rezultatele cele mai bune la orientare spațială și la testele de acțiune...

Jina își mușcă limba din nou. Ce orientare spațială și teste de acțiune? Doar ea nu a dat nici un test. Din cîte știa, nici ceilalți nu au dat așa ceva vreodată.

– Ce orientare spațială și teste de acțiune?

Drace! Din nou gura vorbea fără ea.

MacNamara îi aruncă din nou acea privire ucigașă de lup și iar se lăsă tăcerea în cameră. Începu să bată rapid cu creionul pe birou, nervos. Pe fața lui se citea clar că ar fi vrut să o ucidă și să-i ascundă apoi cadavrul undeva. Se mulțumi să spună doar:

– Jocurile video din sala de relaxare.

Ah. Se auzeau comentarii în șoaptă. În urmă cu cîteva luni au fost instalate niște jocuri video cu tematici de război, iar cîteva dintre ei au devenit imediat captivați de ele și s-au apucat să joace în pauze, ba chiar au făcut întreceri, ca să vadă cine obține cel mai mare punctaj. Jina era foarte pricepută la jocurile pe computer, așa că a acceptat provocarea și a intrat în competiție. A reușit să obțină cele mai bune scoruri, enervîndu-i pe băieții care au tot comentat că fetele nu sînt bune la aceste jocuri. Totuși ea le-a demonstrat că se înșeală. Jocurile erau mult mai complicate și asemănătoare cu realitatea, spre deosebire de cele comercializate; era nevoie de mult „sînge rece” pentru a-ți ridica scorul, iar ea a dovedit cît de bine controlează acest element.

Ridică mâna din nou. Doamne, oare numai ea avea gură? De ce nimeni nu pune întrebări și nu face observații?

MacNamara se scărpină sub nas și mormăi o înjurătură.

– Nu sînt calificată să ies pe teren cu astfel de echipe, mărturisii ea. Era oricum revoltată că trebuie să recunoască realitatea, însă acesta era adevărul. Oricît de pricepută ar fi fost la jocurile pe computer, cei de la Operațiuni erau un fel de super-oameni. Înotau și alergau sute de mile. Petreceau zeci de ore la antrenamente grele. Trăgeau în ghinda de stejar de la zeci de metri și o nimereau. Știa că de multe ori echipa lucra și cu femei pregătite special, dar ea nu se număra printre acele femei. Știa să înoate, alerga destul de bine, dar nu era o Miss Fitness.

– Niciunul dintre voi nu este pregătit, îi întoarce el vorba. Toți veți fi instruiți. Oricum, vouă nu vi se va cere să faceți efort fizic.

– Atunci nouă ce ni se va...începu Jina, însă el o opri, ridicînd mâna agasat.

– Vreau să vă reamintesc tuturor că ați jurat să păstrați secretul în legătură cu tot ce este legat de această slujbă. Răspunsul este că membrii echipei sînt foarte buni în situații limită, dar asta are un preț. Cînd vezi venind spre tine un păstor și stai să socotești în cît timp va ajunge la tine, asta consumă timp și te distrage de la scopul misiunii. Nu foarte mult, fiindcă sînt implicați oameni cu pregătire specială, însă secunde contează. S-au făcut mii de analize, iar la fiecare misiune s-a constatat necesară prezența unui operator dedicat mișcării și temporizării, care să analizeze situația, iar asta face diferența. Operatorul supraveghează zona cu o dronă, controlată de computer. O pereche de ochi în plus sporește succesul misiunii cu trei la sută; șansa să apară victime umane scade cu doi la sută. Modificările sînt mici, dar importante.

Mai ales pentru acei membri ai echipei care au căzut victime, se gîndi Jina. Bine, ea își dădea foarte bine seama de ce este important acest aspect. Cu toate astea, nu se vedea deloc într-o situație pe teren. Nu era...în fine, nu era specială cu nimic. Nu era nici genul athletic, nici genul îndrăzneț, nici nu era vreun medium, așadar cum naiba să știe ea în ce direcție o va lua păstorul, știind că niciodată nu s-a priceput la asemenea aspecte. Era bună doar la un anume joc pe teme de război, atîta tot.

Treaba asta nu va merge.

– Treaba asta nu va merge, zise ea.

MacNamara se luă cu mâinile de cap și se trăgea insistent de păr, de parcă voia să și-l smulgă din rădăcină, cu toate că în gestul lui ea citea mai degrabă dorința să-i strivească ei țeasta.

– Sigur că nu, zise el printre dinți. Nu putem spune că știm ce facem, sau că nu am luat în considerare toate posibilitățile și obstacolele, ori că nu v-am analizat pe toți zece, astfel că vă cunoaștem mai bine decît vă cunoașteți voi înșivă. Așa că ne-am gîndit să vă lăsăm pe toți zece să jucați, să vă hliziți și să vă distrați, ca să vedem apoi cît de rău puteți să o dați în bară.

Jinei nu-i plăcea să fie analizată fără știrea ei. I se părea un fel de spionaj pervers, prin gaura cheii de la ușa toaletei pentru femei. Pe de altă parte, știa că acei analiști erau foarte pricepuți în tot ce fac, așa că se mai liniști puțin.

– Dacă unii dintre noi nu sînt interesați? întrebă ea, văzînd că toți ceilalți tac – măcar să fie ea curioasa, chiar dacă tovarășii ei aveau testicule, nu ea. Ale ei erau cele mentale; în fine, pe șleau fie spus.

– În cazul ăsta, fă-ți bagajele și găsește-ți altceva de lucru, o provocă Mac Namara. Nu vreau să am de-a face cu perdanți. Deja au fost angajați alții pe posturile ocupate de voi.

În sfîrșit, a vorbit și altcineva!

– În concluzie, dacă nu facem față la instrucție, sau vom fi răniți în misiune, vom rămîne fără slujbă.

MacNamara strinse din buze pînă ce în loc de gură se mai vedea doar o linie subțire, iar ochii îi străluceau fioroși cînd le-a dat replica:

– De oamenii mei eu am grijă. Dacă va fi rănit cineva, acela va fi tratat ca oricare membru al echipei. Veți primi îngrijiri medicale, veți fi redistribuiți, veți primi pensie – tot ce va fi necesar. Oameni, buni, știu că este o treabă dificilă. Dintre toți cei care ați jucat jocurile acelea, doar zece au obținut punctaj suficient ca să fie luați în considerare. Nu aș fi făcut mișcarea asta, dacă am fi considerat că beneficiile nu merită riscul. Nu vă trimite nimeni direct în acțiune, decît dacă va fi mare nevoie, caz în care va trebui să fiți în formă, ca să nu îi țineți în loc pe cei ocupați cu misiunea. Mai sînt întrebări? Nici nu gindeam că vor fi. Acum, eliberați-vă birourile, iar mîine dimineată, la șapte fix vă prezentați la subsol. Să fiți echipați cu șorturi, tricouri și încălțăminte de antrenament. Veți fi transportați într-o locație unde veți începe pregătirea fizică.

Pregătire fizică, își zise Jina. M-ai dat gata cu asta.

Microbuzul Ford Tranzit rablagit, cu cincisprezece locuri și acoperit de rugină se opri în scrișnet de frîne și gemete de transmisie. Trecuse demult de stadiul „uzat”, iar în prezent se afla în categoria „poate muri oricînd”. Banchetele erau sfișiate și zgîriate, iar prin gaura din podea Jina s-a tot uitat la asfaltul de pe străzi. Motorul tușea ca un fumător-veteran, avea șocul tras și direcția protesta la fiecare deviere de la drumul drept. Nu ar fi mirat-o dacă ar fi trebuit să coboare toți ca să-l împingă pînă la destinație.

Totuși, vehiculul a reușit să ajungă, după multe rugăciuni și pumni strînși. După ce un băiatul s-a apropiat de portieră și a

deschis-o, toți zece au coborît rînd pe rînd. Ultimul a închis-o la loc, iar imediat șoferul a pornit, parcă nerăbdător să ducă vehiculul mai repede la locul unde odihnea cînd nu era nevoie de el.

S-au uitat curioși de jur împrejur.

– Unde naiba sîntem? întrebă unul din băieți.

La dracu'n praznic, se gîndi Jina, dar nu scoase o vorbă. Fusese atentă la direcția traseului, așadar știa că se află undeva prin Virginia. Au fost lăsați într-un loc deschis, unde se vedeau împrăștiați baloți de fin, panouri de lemn verticale, cu sfiori groase, înnodate pe alocuri, grămezi de sîrmă ghimpată încurcată, precum și alte accesorii a căror utilizare nu era chiar evidentă, însă probabil erau destinate torturii – în special a ei. Un drumeag prăfuit înconjura locația, apoi dispărea undeva în pădurea din depărtare, dar nici acest drum nu era unul obișnuit. Se vedeau movile și dîmburi pe alocuri, legate prin întinderi de nisip sau bălți cu noroi. Ce nu se vedea deloc era o cît de mică urmă de civilizație, cum ar fi fost un automat cu cafea.

De cînd au rămas acolo, simțea deja cum i se depune pe gît praful roșiatic, fin, după ce îi căptușea nările. În Georgia văzuse mult praf roșu; nu se temea de el, dar nici nu-i plăcea. Nu-i plăcea praful, transpirația, nu-i plăcea nimic de acolo.

Las-o moale, ghiocel. Mai bine să transpiri, decît să rămîi șomer – măcar deocamdată. Nu putea spune că ziua de mîine era foarte promițătoare.

Militari se agitau în jurul lor. Erau cel puțin treizeci de bărbați în zona de pregătire, iar ei făceau lucruri imposibile pentru mintea oamenilor de rînd. Se auzeau detunături repetate, iar ele veneau de la arme automate, care au făcut-o să tresară speriată, dar și să se uite în jurul ei, ca să depisteze sursa loc. Nu se vedeau nici ținte și nu se știa de unde provin sunetele. Mirosul acru de praf de pușcă ars sufocase zona,